

॥ कोबातीर्थमंडन श्री महावीरस्वामिने नमः ॥

॥ अनंतलब्धिनिधान श्री गौतमस्वामिने नमः ॥

॥ गणधर भगवंत श्री सुधर्मस्वामिने नमः ॥

॥ योगनिष्ठ आचार्य श्रीमद् बुद्धिसागरसूरीश्वरेभ्यो नमः ॥

॥ चारित्रचूडामणि आचार्य श्रीमद् कैलाससागरसूरीश्वरेभ्यो नमः ॥

आचार्य श्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर

पुनितप्रेरणा व आशीर्वाद

राष्ट्रसंत श्रुतोद्धारक आचार्यदेव श्रीमत् पद्मसागरसूरीश्वरजी म. सा.

जैन मुद्रित ग्रंथ स्केनिंग प्रकल्प

ग्रंथांक : १

श्री महावीर जैन आराधना केन्द्र

आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
कोबा, गांधीनगर-श्री महावीर जैन आराधना केन्द्र
आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
कोबा, गांधीनगर-३८२००७ (गुजरात)
(079) 23276252, 23276204
फेक्स : 23276249

Websiet : www.kobatirth.org

Email : Kendra@kobatirth.org

शहर शाखा

आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
शहर शाखा
आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
त्रण बंगला, टोलकनगर
परिवार डाइनिंग हॉल की गली में
पालडी, अहमदाबाद - ३८०००७
(079) 26582355

श्रीजिनदत्तसूरिप्राचीनपुस्तकोद्धारफण्ड (सुरत) ग्रन्थांक-४७

॥ श्रीजिनाय नमः ॥

श्रीखरतरगच्छावतस सूरिपुरन्दर जिनपतिसूरिशिष्य-पण्डितप्रवर-पूर्णभद्रगणिविरचितम्-प्राचीनं ताडपत्रीयं

अ ति मु क्त क मु नि च रि त्र म् ।

(पद्यं)

जङ्गमयुग्मप्रधान-भट्टारक-श्रीमज्जिनकृपाचंद्रसूरीश्वराणां शिष्यरत्न—

उपाध्यायपदालङ्कृत सुखसागरमुनिवरोपदेशेन—

श्रीरायपुरवास्तव्येन श्रेष्ठिवर्य सूरजमल भंवरलाल पुगलिया-विहितेन द्रव्यसाहाय्येन प्रकाशितम् ।

प्रकाशकः—

श्रीजिनदत्तसूरिज्ञानभंडार कार्यवाहक मु. सुरत.

सं० २००१

मे०

प्र०

मुद्रकः—शाह गुलाबचंद लल्लुभाइ
महोदय प्रेस. दाणापीठ
मु० भावनगर.

पुस्तकप्राप्तिस्थानम्—
श्रीजिनदत्तसूरिज्ञानभंडार.
ठि० गोपीपुरा, सीतलवाडी उपासरा.
मु० सुरत. (गुजरात)

नि वे द न—

भारतीय साहित्यमें जैन साहित्यको जो उच्चस्थान प्राप्त है, इससे विद्वज्जन सुपरिचित है, जैन साहित्य चार विभागोंमें विभाजित है, जिनमें चरितानुवाद भी है।

पुरातन साहित्यपर दृष्टिपात करनेसे स्पष्ट विदित होता है कि पुरातन भव्य आदर्श पुरुषो—मुनियों के जीवनचरित्रों की कमी नहीं है, हो भी कैसे सकती, महापुरुषोंका जीवन मानवोंको अति शीघ्र धार्मिकादि प्रवृत्तिमें प्रवृत्त करने को प्रोत्साहित करते हैं, समस्त संसारका इतिहास आदर्श महापुरुषोंका इतिहास है। ऐसे विषय पर जैनाचार्यों—मुनियोंने लेखिनी चलाकर मानव—समाजका महान् उपकार किया है, ऐसे भव्य पुरुषोंके जीवन सदृश प्रस्तुत “अतिमुक्तकं चरित्र” है जो आपके करकमलोंमें समर्पित है। प्रकृत चरित्र में बाल-मुनि अतिमुक्त मुनिका आदर्शचरित्र वर्णन अत्यन्त सुंदरतापूर्ण लिखा गया है। उक्त बाल मुनि मात्र ६ वर्षकी अल्प वयमें परम तारक चरमतीर्थकर श्रमणभगवान् श्रीमहावीर देवके करकमलसे दीक्षित होकर एकादशांग अध्ययन करके, महान् उग्रतपश्चर्या करके केवलज्ञान प्राप्तकर मोक्षगति को प्राप्त हुए। प्रस्तुत ग्रन्थ मात्र धार्मिक दृष्टिसे ही महत्त्वका नहीं है अपितु भाषाशास्त्र एवं अलंकारादि दृष्टियों से अत्यन्त महत्त्वपूर्ण व उच्च कोटिका है। दिखने अवश्य लघु है पर गुणोंकी अपेक्षा उतना ही गरीष्ठ व आकर्षक है, रचनाशैलि अत्यंत चित्ताकर्षक है. एकएक श्लोकपर कवित्वका चमत्कार पाया जाता है। प्रस्तुत ग्रन्थनिर्माता खरतरगच्छेश्वर श्रीजिनपति-सूरिजीके शिष्य थे जो उस समय के विद्वानों में सर्वोत्कृष्ट गिनेजाते जो, और वे वि. सं. १२१०—७७ तक विद्यमान थे। वे जैसे

अतिमुक्तक

॥ २ ॥

विद्वान् थे वैसे ही प्रचंड प्रभावक भी थे। उन्होंने आशापल्लि (गुजरात) में आचार्यश्री प्रद्युम्नसूरिजीके साथ शास्त्रार्थ किया था जिसमें विजयलक्ष्मी आपही को प्राप्त हुई, (चै० कु० वृ०) हिन्दुसम्राटकुलतिलक श्रीमहाराजा पृथ्वीराज चौहानकी राजसभामें उ० पद्मप्रभको शास्त्रार्थमें पराजित किया था, (ख० गु०) उस समय भारतमें पृथ्वीराज की सभा विद्वानों के लिये प्रसिद्ध थी, आचार्यमहाराजने वि. सं. १२३३ वर्षे कल्याणनगरमें महावीरस्वामी की प्रतिष्ठा की (तीर्थकल्प) एवं “षट्स्थानकवृत्तिका” संशोधन किया। साथहि साथ “प्रबोधोदय वाद स्थल,” “संघपद्मकवृहद्वृत्ति,” “पंचलिंगी” विवरणादि ग्रन्थ निर्माणकर धार्मिक साहित्यमें अभिवृद्धि की। आपका सारा समुदाय विद्वानों से ओतप्रोत था, प्रस्तुत ग्रन्थ रचयिता पूर्णभद्रगणि भी उच्चश्रेणीके विद्वान् थे। पर आपका विस्तृतजीवन अनुपलब्ध है, मात्र इतना ही लिखा जा सकता है कि आपने प्रस्तुत अतिमुक्तकचरित्र वि. सं. १२८२ प्रल्हादनपुर में और धन्यशालिभद्रचरित्र वि. सं. १२८५ जैसलमेर में निर्माण किये। अति विस्तृत परंपरा प्रशस्तिमें दीहुई है पाठक देखले, प्रस्तुत ग्रन्थ समग्र भारतवर्षमें मात्र जैसलमेरके ज्ञानभंडार में सुरक्षित है, जो ताडत्रोपरि आलेखित है, वहींपर से प्रेसकॉपी करवाकर मंगाया गया है, अतः एक ही प्रति पर से इसका प्रकाशन हो रहा है, इसका संशोधन पूज्य गुरुवर्य श्रीमान् उपाध्यायजी महाराज मुनि सुखसागरजी म० एवं जेठालालभाई शास्त्रीजीने कुशलतापूर्वक किया है, तथापि दृष्टिदोषसे स्वल्पना-रह गई हो तो पाठक सुधारके पढ़ें। प्रस्तुत ग्रन्थरत्नको प्रकाशन करानेमें रायपुरनिवासी शेठ सूरजमल भंवरलाल पुगलियाने आर्थिक सहायता की है अतः वे श्रुतभक्ति करने कारण धन्यवाद के पात्र है।

नवापारा : सं. २००१ : अक्षय तृतीया.

मुनि मंगलसागर

चरित्रम् ॥

॥ २ ॥

॥ श्रीजिनाय नमः ॥

श्रीखरतरगच्छावतंस-सूरिपुरन्दर-जिनपतिसूरिशिष्य-पण्डितप्रवर-पूर्णभद्रगणिविरचितम्

अतिमुक्तकमुनिचरित्रम् ॥

—○○○○○○○■○○○○○○○—

श्रीमद्विश्वत्रयीनाथं, नाथं कल्याणसंपदाम् । वर्द्धमानगुणश्रेणिं, वर्द्धमानमुपासहे ॥ १ ॥
 नत्वा जिनपतीन् देवान्, गुरुनप्याहितीं गिरम् । अतिमुक्तकवालर्षे-श्रितं परिकीर्त्यते ॥ २ ॥
 अस्तीह भरतस्यार्द्धे, जम्बूद्वीपस्य दक्षिणे । रम्योद्यानवनोद्देशं, रम्यवापीसरोवरम् ॥ ३ ॥
 रम्यहर्म्यगृहारामं, रम्यदेवकुलाकुलम् । नानापण्यसमाकीर्णा-ऽऽपणश्रेणिमनोरमम् ॥ ४ ॥
 कान्तसुश्लिष्टशृङ्गाट-चतुष्कत्रिकचत्वरम् । सुरलोकसमश्रीकं, पुरं पोलासनामकम् ॥ ५ ॥ (त्रिभिर्विशेषकम्)
 तेजस्वी भानुमालीव, सकलश्चन्द्रमा इव । धीमानमरमन्त्रीव, कविः कविरिवाभितः ॥ ६ ॥
 राजराज इव श्रीमान्, कन्दर्प इव रूपवान् । त्रायस्त्रिंशसुपर्वेव, सर्वदा सुखसङ्गतः ॥ ७ ॥
 सद्धर्मनिरतः प्रायः, सन्तुष्टात्मा निरामयः । शीलशाली निरातङ्को, विशालसरलाशयः ॥ ८ ॥
 रतः परोपकारेषु, सत्यवादी प्रियंवदः । नरवर्गो भवत्व(त्य)त्रा-ऽनुपसर्गो निसर्गतः ॥ ९ ॥ चतुर्भिः कुलकम् ॥

अतिमुक्तक

॥ १ ॥

विकसन्नव्यपवास्या, नीलोत्पलदलेक्षणाः । लावण्योत्पलकल्लोल-मालाभिः सुमनोहराः ॥ १० ॥
 अनेकविभ्रमाकीर्णा, मनोरमपयोधराः । सरस्य इव सम्पूर्णाः, कामिन्यस्तत्र रेजिरे ॥ ११ ॥ युग्मम् ॥
 स्वर्णरूप्यमयैस्तत्र, विभ्रेजे कपिशिर्षकैः । वप्रोऽर्कश्चेतरुग्विम्बै-र्यथाद्रिर्मानुषोत्तरः ॥ १२ ॥
 तस्मिंश्च पुण्डरीकाख्यः, सत्यभामापरिस्कृतः । साम्राज्यं पालयामास, भूपतिर्विजयाभिधः ॥ १३ ॥
 बभूवोर्वीपतेस्तस्य, वल्लभाऽत्यन्तवल्लभा । आख्यता(आख्यातः) श्रीरिति ख्याता, प्रेयसी श्रीर्हरेरिव ॥ १४ ॥
 सर्वलक्षणसम्पूर्णा, सुखं सुतमस्रत सा । मकरध्वजसङ्काशं, रूपलावण्यसम्पदा ॥ १५ ॥
 अतिमुक्तकनामानं, तरुं पुष्पमनोहरम् । सुप्ते(स्वप्ने)ऽस्मिन् दृष्टवत्यम्बा, गर्भस्थे पुण्यशालिनि ॥ १६ ॥
 ततस्तदनुसारेण, बान्धवार्चनपूर्वकम् । अतिमुक्तक इत्याख्यां, स्वसूनोर्विदधे पिता ॥ १७ ॥ युग्मम् ॥
 षड्वर्षः पञ्चधात्रीभि-र्लाभ्यमानोऽतिमुक्तकः । कौमुदीन्दुरिवानन्द-दायी पित्रोरजायत ॥ १८ ॥
 अन्यदा श्रीमहावीरो, भव्याम्भोजदिवाकरः । स्वपादैः पावयन्नुर्वी, बहिरुद्यानमाययौ ॥ १९ ॥ कथम् ? ॥
 छत्रेण वृत्तेन नभःस्थितेन, विराजमानो(नः) शरदभ्रधाम्ना । विलम्बिमुक्ताफलमालिकेन, सुधांशुनेवायतभानुकेन ॥ २० ॥
 व्योमस्थितेनेन्दुकरप्रभेण, प्रवीज्यमानश्चमरद्वयेन । गङ्गापगासिन्धुमहाश्रवन्ती-स्रोतोयुगेनेव निषेव्यमाणः ॥ २१ ॥
 जात्याष्टापदपादपीठपटुना सिंहासनेनोच्चकै-ज्योतिष्कालयविभ्रमेण जगतामाश्चर्यमुल्लासयन् ।
 नानावर्णमणिप्रभासमुदयैर्दृब्धेन्द्रबाणासन-त्रातेन स्फटिकोपलेपरचितेनाकाशसंचारिणा ॥ २२ ॥

चरित्रम् ॥

॥ १ ॥

वरमणिमयदण्डप्रान्तवातावधूताऽ-तिशयविशदवर्णस्फारचेलाञ्चलेन ।

पुर उपचितघाम्ना व्योमनीन्द्रध्वजेन, प्रकटितवपुषेव श्रेयसा राजमानः ॥ २३ ॥

सद्धर्मचक्रेण पुरःस्थितेन, जिनः सुधाम्ना समुपोष्यमाणः । हतस्य मोहप्रतिको(के)शवस्य, चक्रेण नूनं स्ववशीकृतेन ॥ २४ ॥

स्वर्णाम्बुजैः पादतलानुयायिभि-र्निषेव्यमाणो नवनीतकोमलैः ।

प्रदक्षिणावर्त्तविधायिभिः क्षणा-द्विनिर्जितैश्चारुमुखश्रिया ध्रुवम् ॥ २५ ॥ सप्तभिरादिकुलकम् ॥

मणिकनकरजतनिर्मित-शालत्रयभूषितं समवसरणम् । तत्र च देवच्छन्दक-रमणीयं विदधिरे विबुधाः ॥ २६ ॥

तस्याशोकद्रुमं मध्ये, द्वात्रिंशाद्वर(द्वात्रिंशद्वनुरु)च्छ्रयम् । चक्रमव्यानिवाह्रातुं, चलत्पल्लवपाणिभिः ॥ २७ ॥

पूर्वद्वाराऽविशत्तत्र, स्वामी व(स्व)र्णसमप्रभः । प्रोत्तुङ्गतनुसंस्थानः, सुमेरुरिव जङ्गमः ॥ २८ ॥

दत्त्वा प्रदक्षिणां नत्वा, तीर्थं चोपाविशत्प्रभुः । पर्षदोऽपि गणाधीश-प्रमुखाः समुपाविशन् ॥ २९ ॥

तद्दृष्ट्वाद्भुतमागत्य, प्लवमानः कुरङ्गवत् । उद्यानपालो भूपाल-मभिनन्द्य व्यजिज्ञपत् ॥ ३० ॥

देव ? त्वन्नगरोद्याने, श्रीवीरः श्रीवणाभिधे । हस्तिमल्ल इवाभ्यागात्, सुसाधुकलभावृतः ॥ ३१ ॥

विविधतरुषु स्फूर्ज-त्पुष्पप्रवालफलोद्गमैः, सकलजनताचेत-श्चक्षुःप्रमोदविधायिनः ।

युगपद्भ्रूतवः सर्वे, यस्यागमे विजजृम्भिरे । पुर उपवने दूर-स्थावाक्षणे(स्था वीक्षणे) सुहृदः क्षणा(त्)(?) ॥ ३२ ॥ तथाहि—

किशलयकरैर्नृत्यंतीव प्रवालमणिप्रभैः, मृदुलपवनोद्भूतैरुच्चैरशोकमहीरुहः ।

अतिमुक्तक

॥ २ ॥

भ्रमरविरुतैर्गायन्तीव श्रुतिप्रमदप्रदै-स्त्रिभुवनगुरोः स्वस्योद्याने समागमहर्षुलाः
 समदनवधूगाढाऽऽश्लेषं विनाऽपि समन्ततः, कुरवकलभः पुष्पैः पूर्णो बभूव विकासिभिः ।
 स्मरहुतवहोत्तापक्लांतिप्रशान्तिपयोभृतो, न भवति जिनस्यान्ते चेष्टा मनोभवसम्भवा
 मधुररसितं कुर्वन्त्याम्रद्रुमोपरि संस्थिताः, सरसरुचिराङ्कूरास्वादप्रवर्द्धितसम्मदाः ।
 पिकयुवतयो गायन्तीव त्रिलोकगुरोर्गुणान्, मदनसुभटन्यकारादीन् जगत्त्रयविश्रुतान्
 इति वसन्तक्रतू रुरुचेतरां, कुसुमयन्नतिमुक्तमहीरुहम् ।
 कमपि लाभमिवाद्भुतसम्पदां, पिशुनयन्नतिमुक्तकुमारके
 शरदिजरजनीशश्वेतकान्तिप्रसून-स्फुरदनुपमगन्धैर्जातिरुद्यानमध्यम् ।
 सुरभयति सतीवातीव कीर्तिप्रतानै-स्त्रिजगदिदमशेषं निर्मलैः शीलजन्यैः
 उपवनसरसीनां तीरगाः स्वादुनीरं, निजकुसुमपरागैः पाटला वासयन्ति ।
 जिनवरचरणानां वन्दनायागतानां, ध्रुवमिह भविनामातिथ्यमाघातुमुच्चैः
 त्रिभुवनगुरुवीरस्वामिभामण्डलस्य, स्वकतनुसदृशस्य प्राप्य मैत्रीमिवोच्चैः ।
 तरणिरपि बभूवातीव तेजोऽभिरामो, भवति ननु सुवृत्तैः संस्तवाद्दामवृद्धिः
 मम तिथौ प्रभुरेव समागम-दिवमपि प्रविहाय भुवस्तलम् ।

॥ ३३ ॥

॥ ३४ ॥

॥ ३५ ॥

॥ ३६ ॥ १

॥ ३७ ॥

॥ ३८ ॥

॥ ३९ ॥

चरित्रम् ॥

॥ २ ॥

इति निदाघक्रतौ(तू) रमणीयतां, समगमद्बहुपुष्पविकासनैः

॥ ४० ॥ २

नृत्यं सदा विदधतः सुमनोमनोज्ञं, केकायितं विदधिरे सुतरां मयूराः ।

॥ ४१ ॥

धर्मोपदेशनरवं जिननायकस्य, श्रुत्वेव वारिधरगर्जितशङ्किचित्ताः

विश्वन्धराऽभवदपूर्वपुरुप्रशस्य-सस्यप्रसूनफलसञ्चयरोचमाना ।

॥ ४२ ॥

नीलत्तमालदलितालविशालशाल-वंशीप्रवालकलिता हरितालिकान्ता

गन्धोद्धुरं विकसितप्रचुरप्रसूनम्, सत्केतकीवनमलं विमलं चुचुम्बुः ।

॥ ४३ ॥

सौरभ्यलुभ्यदलयो मधुरं रणन्त-स्त्यक्त्वाऽन्यपुष्पनिकरं मकरन्दमुक्तम्

अस्मत्प्रसन्ने भुवने यथा भवे-दुर्भिक्षशान्तिर्न तथेतरर्तुषु ।

॥ ४४ ॥ ३ ॥

इतीव वर्षा अभवन्मनोरमा, धाराकदम्बप्रमुखैर्महीरुहैः

निष्पन्नशाल्यादिकणादनेन खे, पुष्टाङ्गकाः कीरपरम्परा बभूवुः ।

॥ ४५ ॥

बद्धा जिनेन्द्रागमने प्रहृष्टया, शरच्छ्रिया वन्दनमालिका इव

स्फूर्जत्करस्तारतरोडुभिर्वृतः, कर्पूरपारीविशदः सुधाकरः ।

॥ ४६ ॥

बभार शोभां भ्रमतः करेणुभिः-वृतस्य खे निर्जरराजदन्तिनः

अलब्धमध्यानि परैस्तु सर्वथाऽ-न्तरीक्षवन्निःकलुषाणि सन्ततम् ।

अतिमुक्तक

॥ ३ ॥

विकासिपद्मौघयुतानि सर्वदा, सतां मनांसीव सरांसि रेजिरे

॥ ४७ ॥

मम जलै रसितैरमृतोपमै-र्भवति नीरुगिदं भुवनं सदा ।

इति शरत्समयो नवकेतकी-विकसनैः प्रमदादिव सिष्मिमे

॥ ४८ ॥ ४ ॥

ईक्ष्वोऽतिसरलांसुकुलीनाः, प्रोन्नताः प्रवरपर्वकदम्बाः । उत्तमा नरगणा इव रेजु-श्चारवो रसयुजः सुकुमाराः

॥ ४९ ॥

भाति पक्कवदरीवनमुच्चै-र्विद्रुमारुणफलावलिकान्तम् । पद्मरागमणिसंहतियुक्तं, कल्पवृक्षवनवत्सुमनोज्जम्

॥ ५० ॥

नीरनूतनयवाङ्कुरपूराः, स्निग्धसान्द्रमधुराः स्म विभान्ति ।

माङ्गलिक्यमिव तीर्थकरेऽस्मि-न्नागते विरचिता हिमलक्ष्म्या

॥ ५१ ॥

अनुभवन्त्यपि भोजनजीर्णतां, शयनशर्म च दीर्घनिशासु मे ।

तनुभृतो बलशालिन उच्चकै-रिति हिमर्तुरराजदनारतम्

॥ ५२ ॥ ५ ॥

श्यामा लता सितीभूता-प्युद्यानवनमालिका । विकचकुन्दपुष्पौघै-र्हसन्तीवोपलक्ष्यते

॥ ५३ ॥

वनं मरुबकेणैतत्कृष्टेनापि सुगन्धिना । शश्वन्मृगमदेनेव, सुरभीक्रियतेतराम्

॥ ५४ ॥

रोहुलवती वीरुत्पुष्पाणि भ्रमरालयः । सुरभित्वविकासाम्भ्यां, बन्धुराणि सिषेविरे

॥ ५५ ॥

गतपरिमला दुर्गन्धाढ्या भवन्ति विमर्दने, हृत्सुखकृतः शेषतूनां प्रसूनदलालयः ।

अमदमनकेनैताभ्योऽन्यादृशेन विजगियरे, सुजननिचयेनेवेत्युच्चैर्मुदं शिशिरो दधौ

॥ ५६ ॥ ६ ॥

चरित्रम् ॥

॥ ३ ॥

इति जिनागमने ऋतवोऽभव-न्नरपते ! निखिलाः सुमनोरमाः ।	
तनुभृतोऽप्यखिला मुदमादधु,-र्जलधराभ्युदये शिखिनो यथा	॥ ५७ ॥
सिंहासनं रत्नमयं च पादुका,-द्वयं विहायाञ्जलिशालिमस्तकः ।	
विधाय चित्ते नृपतिर्जिनेश्वरं, प्रमोदफुल्लो न(न)यनो ननाम तम्	॥ ५८ ॥
प्रहृष्टचेताः परितुष्टिदान,-मुद्यानपालाय ददौ जि(ज)नेन्द्रः ।	
हिरण्यमिच्छाच्छिदुरं महेच्छो, दारिद्र्यहंता हि नृपप्रसादः	॥ ५९ ॥
श्रीजिनाधिपतिवन्दनोचिते, पर्यवस्त सदशे अखण्डिते । भूपतिर्विशदनव्यवाससी, कौमुदीन्दुकरनिर्मिते इव	॥ ६० ॥
जात्यरुक्ममयमौलिराहितो, मस्तके नृपति शास्म (नरपतेः स्म) शोभते ।	
प्राज्यवर्यमणिरश्मिसञ्चय,-द्योतिताम्बरपथोऽशुमानिव	॥ ६१ ॥
आमुचच्छ्रवणयोर्नराधिपः, शतकुम्भमयकुण्डलद्वयम् ।	
मौक्तिकांशुनिचितं वचःसुधा,-कुण्डयुग्ममिव पार्श्वतः स्थितम्	॥ ६२ ॥
कान्तकण्ठतललम्बितायता, तारहारलतिकाऽवनीपतेः ।	
तद्वपुर्लवणिमाऽऽपगापयः-फेनराजिरिव शोभतेतराम्	॥ ६३ ॥
एवमादिषहुरत्नभूषणै,-भूषितो विजयभूपतिर्बभौ । अर्थिकल्पितफलप्रदोदयः, कल्पवृक्ष इव जङ्गमः क्षितौ	॥ ६४ ॥

अतिमुक्तक

॥ ४ ॥

राज्यराष्ट्रबलवृद्धिकारणं, तारणं रणमहापयोनिधेः । आरुरोह वसुधाधवो वरं, वारणं समदवैरिवारणः

॥ ६५ ॥

आरुह्य सामन्तमहीभृतोऽप्य, -प्रसाधितेषु द्विरदेषु सर्वे ।

॥ ६६ ॥

प्रावृत्य तस्थुर्विजयावनीशं, सामानिका वा त्रिदशाधिनाथम्

॥ ६७ ॥

तुरङ्गमेष्वप्यारुह्य, राजपुत्राः सहस्रशः । भास्कराश्वोपमानेषु, क्षितीशमुपतस्थिरे

सकिङ्किणीकध्वजभूषितेषु, जात्याश्वयुक्तेषु महारथेषु ।

केचित्समारुह्य नरेन्द्रपुत्राः, पोलाशभूमि(मी)पतिपार्श्वमीयुः

॥ ६८ ॥

तीक्ष्णाग्रदीप्तायतकुन्तधारिणो, धनुर्भूतः पृष्ठनिबद्धतूणकाः ।

पदातयः खेटकखड्गपाणयः, पुरः प्रचेलुर्विजयावनीशितुः

॥ ६९ ॥

मायूरातपवारणैः प्रतिनराधीशानुपर्युच्छ्रितैः, कुर्वन् व्योमसरः समुत्थितनवश्यामाम्बुजश्रेणिकम् ।

माद्यत्कुञ्जरगर्जितोर्जितभरैर्हेषास्वनैर्वाजिनाम्, कुर्वाणो रथचीत्कृतैर्ध्वनिमयं सर्वं नभोमण्डलम्

॥ ७० ॥

विलम्बिमुक्तावलिनोत्तमाङ्गो, -पर्यातपत्रेण सुधांशुधाम्ना ।

स्वात्यम्बुवाहेन सुधाकिरेव, कामप्यभिक्षामवगाहमानः

॥ ७१ ॥

घण्टाटण्टकाररये(वे)ण दन्तिनां, दिशोऽभितस्तूर्यरवैश्च पूरयन् ।

चचाल भक्त्या विजयो नरेश्वरः, श्रीमन्महावीरमनुत्सुको मुदा

॥ त्रिभिर्विशेषकम् ॥ ७२ ॥

चरित्रम् ॥

॥ ४ ॥

विविधेषु समारूढ्य, वाहनेष्वथ नागराः । अनुजग्मुर्महीनाथं, वन्दितुं जिननायकम् ॥ ७३ ॥
मतिविनिर्जितचित्रशिखण्डिजाः, प्रवरवेषभृतो नृपमन्त्रिणः ।

शिरसि दत्तशुभातपवारणाः, प्रययुरग्न्यसुखासनसंस्थिताः ॥ ७४ ॥

बलाचुरङ्गमारूढा, -स्तरुणाः श्रावकाङ्गजाः । रेवन्तमनुकुर्वन्तः, प्रचेलुश्चलकुण्डलाः ॥ ७५ ॥

शीघ्रगेषु करभेष्वधिरूढा, -लङ्कृतेषु बहुशो बहुमानात् ।

तीर्थनाथमभिवन्दितुमुच्चैः, केचनापि ययुरुच्छसिताङ्गाः ॥ ७६ ॥

केचित्पुष्पगृहारम्भाः, कृतस्नानाः सितांशुकाः । श्रावकाः पादचारेण, चेलुः पुष्पादिपाणयः ॥ ७७ ॥

आच्छादनोपेतसुखासनान्तः-स्थिता नृपान्तःपुरिकाश्च काश्चित् ।

उत्पत्तिपर्यङ्कगताऽमरीणां, लीलां वहन्त्यः प्रययुर्वनाय ॥ ७८ ॥

याप्ययानसमारूढा, धनिनां काश्चनाङ्गनाः । विद्याधर्य इव व्योम, -यानस्थावरमीयिरे ॥ ७९ ॥

पुरकुरङ्गदृशः पतिभिः समं, समभिरूढ रथानरूणांशुकाः ।

कनकतोदनकेन तुरङ्गमा, -नुपवनं प्रति तैः समचालयन् ॥ ८० ॥

किमप्सरस ईदृशानुगमरूपसम्पद्भृतः, किमङ्ग ! पुरदेवताः प्रकटितस्वरूपा इमाः ।

अमूल(र्ल)वणिमार्णवः(वाः) किम(मु)सुराधिपत्यङ्गना, -स्तदेति हृदि काश्चन प्रकृतसंशयाः प्राणिनाम् ॥ ८१ ॥

अतिशुक्तक

॥ ५ ॥

तथा परिवृताङ्गका मू(म)लिनचारुचीनांशुकै, -विचित्रवरकञ्चुकाः परिहृतोरुदिव्यांशुकाः ।

ययुर्नगरनाय(यि)काश्चरमतीर्थपं वन्दितुं, वनं चरणचर्यया गतिविनिर्जितेभाङ्गनाः

॥ ८२ ॥ युग्मम् ॥

ददर्शार्थं नृपश्छत्रा-तिच्छत्रं त्रिजगत्प्रभोः । चन्द्रबिम्बमिवानन्द, -दायि वृत्तं शुभोदयम्

॥ ८३ ॥

ततः स्तम्बेरमात्तस्मा, -दुत्ततार नराधिपः । शौर्यावर्जितसत्त्वौघः, पञ्चास्यः पर्वतादिव

॥ ८४ ॥

ततश्चरणचारेण, राजहंसश्चाल सः । शुद्धपक्षद्वयः शोण, -क्रमणे हितमानसः

॥ ८५ ॥

समवसरणद्वारं प्राप्तो मुमोच नरेश्वरो, वरमसिमुपानत्के रम्य(म्यं)सितातपवारणम् ।

चमरयुगलीं कोटीरं चोत्तमाङ्गनिवेशितं, व्यसृजदखिलांस्ताम्बूलादीनपीह सचेतनान्

॥ ८६ ॥

एकशाट्युत्तरासङ्गं, विधाय वसुधाधवः । प्रविवेशोत्तरद्वारा, सुसमाहितमानसः

॥ ८७ ॥

अलञ्चकाराञ्जलिसंपुटेन, स्वर्णोर्मिकासञ्चयभास्वरेण । शिरःकिरीटेन यथा तदैव, यथैव वारं नृपतिर्ददर्श ॥ ८८ ॥

प्रदक्षिणानां त्रितयं विधाय, नृपो महावीरजिनेश्वरस्य ।

जानुद्वयं हस्तयुगं ललाटे, भूमौ समाशय्य नतिं चकार

॥ ८९ ॥

ततो बद्ध्वाञ्जलिं राजा, प्रयतः पुरतः प्रभोः । स्तवनं कर्तुमारम्भे, सद्भूतगुणकीर्तनम्

॥ ९० ॥

उन्नतः काञ्चनश्रीक, -स्त्वत्तो न्यूनः सुराचलः । प्रख्यातो(ऽ)मन्दरागोऽसौ, वीतरागस्त्वमुच्यसे

॥ ९१ ॥

हीनः कल्पतरुस्त्वत्त, -श्चिन्तितार्थप्रदोऽपि हि । यतस्ते तनुते नाथ !, चिन्ता चिन्तातिगं पदम्

॥ ९२ ॥

चरित्रम् ॥

॥ ५ ॥

त्वत्समो न भवेदिन्दुः, सोमः पूर्णकलोऽपि च । सकलङ्को ह्यसौ ख्यातो, निष्कलङ्कस्त्वमीक्ष्यसे	॥ ९३ ॥
तमोऽपहोऽपि मार्त्तण्डो, नोपमां लभते तव । उत्तापकमहा ह्येष, त्वं प्रल्हादिमहाः पुनः	॥ ९४ ॥
समुद्रोऽलब्धमध्योऽपि, सादृश्यं भजते न ते । स जडप्रकृतिस्त्वं तु, विचक्षणशिरोमणिः	॥ ९५ ॥
नतिस्ते कुरुते नाथ !, सर्वेभ्योऽपि समुन्नतिम् । मानस्ते तनुते स्वामिन् !, विमानपतितां सताम्	॥ ९६ ॥
इत्यचिन्त्यप्रभावाय, तुभ्यं स्वामिन्नमो नमः । तथा कुरु यथा नाथ !, पूर्णभद्रो भवाम्यहम्	॥ ९७ ॥
पूर्वोत्तरस्यां दिशि शुद्धभूमौ, न्यविक्षत क्षोणिपतिस्ततोऽसौ ।	
पातुं जिनाधीशवचःसुधौघं, श्रोतोऽञ्जलिभ्यां सुमनस्त्वबीजम्	॥ ९८ ॥
अन्येष्वपि यथास्थान, -मुपविष्टेषु सर्वतः । सुरासुरेषु सद्धर्म, -देशनां विदधे विभुः	॥ ९९ ॥ तथाहि ॥
भो भोः ! संसारकान्तारे, बम्भ्रमद्भिः सुखैषिभिः । सुखं न प्राप्यते जीवैः, क्लेश एवानुभूयते	॥ १०० ॥
यतः संसारकान्तारं, सर्वतोऽपि भयानकम् । क्रोधदावानलोद्दाम, -ज्वालाजालकरालितम्	॥ १०१ ॥
मदाष्टकमहादुर्ग, -गिरिकूटभयङ्करम् । मायाव्यालावलीकीर्णं, लोभगर्त्तासमाकुलम्	॥ १०२ ॥
आपातमात्रमाधुर्य, -रम्यकामविषद्रुमम् । लसज्जन्मजरामृत्यु, -राक्षसौघसुदारुणम्	॥ १०३ ॥
कुतीर्थिकजनावास, -भिल्लपल्लीसमाकुलम् । रागादिभिल्लसंयुक्त, -मिह पल्लीशभीषणम्	॥ १०४ ॥
अस्मिन्नेवंविधेऽपि स्या, -त्संपर्कश्चेत्कदाचन । साक्षात्तीर्थाधिनाथेन, गुरुणा वा चरित्रिणा	॥ १०५ ॥

अतिमुक्तक

॥ ६ ॥

ततस्तन्मुखशीतांशो,-रास्वाद्य वचनामृतम् । भवन्ति सुखिनो भव्या,-श्चकोरा इव केचन ॥ १०६ ॥
 सम्यक्त्वकलितं देश,-चारित्रं प्राप्य चापरे । द्वित्रैर्भवान्तरैर्भव्याः, लभन्ते शिवसम्पदम् ॥ १०७ ॥
 तस्मिन्नेव भवे केचि,-ल्लब्ध्वा चारित्रमुत्तमम् । सम्प्राप्य केवलज्ञानं, यान्ति निर्वाणमव्ययम् ॥ १०८ ॥
 यूयं तत्पूर्वचारित्र,-मात्मसात्कुरुत द्रुतम् । तदशक्ताः पुनर्देश,-चारित्रं श्रयतादरात् ॥ १०९ ॥
 ततस्ते श्रीमहावीर,-मुखाम्भोजसमुद्भवम् । वचोमधुरसं पीत्वा, तुतुषुर्मधुपा इव ॥ ११० ॥
 ये तत्राक्षेमविक्षेप,-दक्षमोक्षाभिकाङ्क्षिणः । दीक्षां जिघृक्षवः साक्षा,-दुपतस्थुर्जिनं च ते ॥ १११ ॥
 बद्धाञ्जलिपुटाः प्रोचुः, संसारार्णववारितः । विधाय करुणामस्मा,-न्नाथ ! तारय तारय ॥ ११२ ॥
 ततस्तीर्थकरस्तेभ्यो, भव्येभ्यो भवहारिणीम् । प्रव्रज्यां भाविभद्रेभ्य,-स्तदैव विधिना ददौ ॥ ११३ ॥
 ये पुनः सर्वचारित्र,-मादातुं नैव सेहिरे । तेषामारोपयामास, देशचारित्रमुज्ज्वलम् ॥ ११४ ॥
 देशनान्तेऽथ वन्दित्वा, भगवन्तं जिनेश्वरम् । राजामात्यादयः सर्वे, जग्मुः स्थानं निजं निजम् ॥ ११५ ॥
 अथ श्रीगौतमस्वामी, प्रथमो गणभृद्भरः । तपसा षष्ठषष्ठेन, सर्वदा कृतपारणः ॥ ११६ ॥
 समचतुरस्रसंस्थान,-मुत्तमं धारयंश्चतुर्ज्ञानी । वज्रर्षभनाराचा,-भिधानसंहननबलशाली ॥ ११७ ॥
 श्रीपृथ्वीवसुभूत्यङ्ग,-जन्मा सप्तकरोच्छ्रयः । चारुचामीकरच्छायः, स्वर्णाद्रिरिव जङ्गमः ॥ ११८ ॥
 भगवन्तमनुज्ञाप्य, पोलाशं नगरं प्रति । स्वयं चचाल भिक्षार्थं,-मात्मलब्धिर्यतःप्रभुः ॥ ११९ ॥ चतुर्भिःकुलकम् ॥

चरित्रम् ॥

॥ ६ ॥

अतिमुक्तकः कुमारोऽथ, तदा श्रीविजयाङ्गजः । षड्वर्षः कोमलालपो, वर्त्तमानः स्वमन्दिरे ॥ १२० ॥
 लक्षपाकादिभिस्तैलैः, कृताभ्यङ्ग्या(ङ्ग)ङ्गसौख्यदैः । सुकुमारकरैश्छेकैः,—र्मदितश्चाङ्गमर्दकैः ॥ १२१ ॥
 चूर्णैः सुरभिभिः सूक्ष्मैः,—विहितोद्वर्त्तनः सुधीः । स्नापितो वारयोषाभिः, कवोष्णैर्निर्मलैर्जलैः ॥ १२२ ॥
 गन्धकाषायिकावस्त्रैः,—निर्जलीकृतविग्रहः । सन्तानवृद्धनारीभिः, कृतकौतुकमङ्गलः ॥ १२३ ॥
 परिधाय महामूल्यैः,—वस्त्ररत्नानि सादरम् । समस्तावयवेषूच्चैः,—रामुक्ताशेषभूषणः ॥ १२४ ॥
 निजगेहाद्विनिर्गत्य, क्रीडितुं सोऽतिमुक्तकः । प्रधानस्वपरीवारो,—राजमार्गमवातरत् ॥ १२५ ॥ पञ्चभिः कुलकम् ॥
 अनेकामात्यसामन्तैः,—बालकैः कलिलोलुपैः । स्वसमानवयोऽवस्थैः,—धामानैरितस्ततः ॥ १२६ ॥
 चलच्चूलालतारम्यैः,—गर्दभसंयमितांशुकैः । दृढसंहननैर्दक्षैः,—रुल्ललङ्घिर्मृगैरिव ॥ १२७ ॥
 कन्दुकैर्जात्यगाङ्गेयैः,—निर्मितैरतिवर्तुलैः । सुरत्नखचितैर्दामैः,—लोचनप्रमदप्रदैः ॥ १२८ ॥
 राजमार्गेऽतिविस्तीर्णैः, स रेमे विजयाङ्गजः । जयन्त इव गीर्वाण,—कुमारैर्मुदितो दिवि ॥ १२९ ॥ चतुर्भिश्च कुलकम् ॥
 सुचिरक्रीडयाऽऽक्रान्तः, स विश्राम्यंस्ततः क्षणम् । दिशोऽवलोकयन् याव,—तस्थौ स्वेदजलाविलः ॥ १३० ॥
 उच्चनीचकुलेषूच्चैः,—पर्यटन्तं महामुनिम् । ददर्श गौतमं ताव,—दतिमुक्तकुमारकः ॥ १३१ ॥
 पप्रच्छ विस्मयोत्फुल्ल,—नेत्रस्तं सोऽतिमुक्तकः । के यूयं हेतुना केन, भ्रमथेत्यं गृहे गृहे ॥ १३२ ॥
 देवानां प्रिय ! कल्याणि,—निर्ग्रन्थाः श्रमणा वयम् । भिक्षार्थं पर्यटामोऽत्राऽतिमुक्तं प्राह गौतमः ॥ १३३ ॥

अतिमुक्तक

॥ ७ ॥

भगवंस्तर्हि यद्येवं, शुष्मभ्यं दापयाम्यहम् । भिक्षां गृहं समायाता,—ऽतिमुक्तो मुनिमब्रवीत्
 ततोऽहमुल्या समादाय, गौतमं गणभृद्वरम् । बालोऽसौ मञ्जुलालाप,—श्चाल स्वगृहं प्रति
 गौतमेन सहायान्तं, संवीक्ष्य तनयं निजम् । तुतोषातिशयेन श्री,—माता स्वगृहसंस्थिता
 वन्दित्वा गौतमं हृष्टा, श्रीदेवी प्रत्यलम्भयत् । प्रासुकेनैषणीयेन, प्रधानाब्जेन सादरम्
 अतिमुक्तोऽपि पप्रच्छ, गौतमं गणभृद्वरम् । यूयं वसथ कुत्रेति, प्रसद्य ब्रूत मे प्रभो !
 धर्माचार्याः पुरोद्याने, श्रीवीरस्वामिनो मम । विद्यन्ते जगतः पूज्या,—स्तत्र भद्र वसाम्यहम्
 भदन्तस्तन्त तर्हि यद्येवं, शुष्माभिः सार्द्धमेव हि । वीरं वन्दितुमायामी,—त्यब्रवीदतिमुक्तकः
 गत्वा ततः पुरोद्याने, वीरं नत्वाऽतिमुक्तकः । निषसाद महीपीठे, निबद्धाञ्जलिसम्पुटः
 ततः श्रीमान्महावीर,—स्तस्याग्रे जिनपुङ्गवः । मुनीनां धर्ममाचख्यौ, दशधाऽपि सविस्तरम् ॥ १४२ ॥ तथाहि ॥
 क्षान्तिर्मार्दवमार्जवं च सततं मुक्तिस्तपःसंयमः, सत्यं शौचमकिञ्चनत्वमतुलं सद्ब्रह्मचर्यं तथा ।

कर्त्तव्यो यतिनामयं दशविधो धर्मोऽचिरान्मुक्तिदो,

दुष्प्रापं मनुजत्वमाप्य जमति स्वश्रेयसे प्राणिनाम्

ध्रुवं नरकपातः स्या—त्पश्चात्तवनिषेविणाम् । एतेभ्यस्तु निवृत्तानां, मुक्तिसौख्यं करस्थितम्
 बालोऽप्यबालधीर्धर्मं, श्रुत्वा स्वगृहमागतः । अबोचदतिमुक्तोऽथ, पितरौ विनयान्वितः

॥ १३४ ॥

॥ १३५ ॥

॥ १३६ ॥

॥ १३७ ॥

॥ १३८ ॥

॥ १३९ ॥

॥ १४० ॥

॥ १४१ ॥

॥ १४२ ॥

॥ १४३ ॥

॥ १४४ ॥

॥ १४५ ॥

चरित्रम् ॥

॥ ५ ॥

अम्ब ! तात ! मया घर्मः, श्रुतः श्रीवीरसन्निधौ । संसारवासतस्तेन, निर्विण्णः प्रव्रजाम्यहम्
 पितरावूचतुर्वत्स !, त्वं बालोऽद्यापि वर्त्तसे । धर्मं किमिह जानीषे, स्फटिकामलमानस !
 मा(ता)सौ ! जाने यदेवाहं, न जानेऽहं तदेव हि । न जाने यत्तदेवाहं, जानेऽसावब्रवीदिति
 ततस्तौ तमवादिष्टां, वत्सैतद् घटते कथम् ? । जाने यत्तन्न जानेऽहं,—मित्यादि वचनं तव
 उत्पन्नस्य ध्रुवं मृत्यु,—रिति जानामि देहिनः । कदा कियच्चिरात्कस्मिन्, कथं वेति न वेद्म्यहम्
 तथा न जाने यज्जीवाः, शुभ्र(श्वभ्रं)कैर्यान्ति कर्मभिः । एतत्पुनरहं जाने, यान्ति स्वकृतकर्मभिः
 इत्यादिवचनैस्तेन, पितरौ प्रतिबोधितौ । ततस्ताभ्यामनुज्ञातः कृतनिष्क्रमणोत्सवः
 आरुह्य शिविकां रम्यां, सहस्रनरवाहिनीम् । सपित्रादिपरीवारः, पुरस्योपवनं ययौ
 विजयेन नरेन्द्रेण, श्रिया देव्या च सादरम् । विज्ञप्तः श्रीमहावीरः, पुरस्कृत्यातिमुक्तकम्
 भगवन्नावयोरिष्ट,—स्तनयः शिशुरप्यसौ । विवेकी बुद्धिमानेष, निर्विण्णो भववासतः
 सचित्तां भगवन् ! भिक्षां, गृहाणास्माकमीदृशीम् । संवेगभाजनं चैनं, भवकूपात्समुद्धर
 दत्त्वा तस्मै व्रतं वीरः, सर्वज्ञः शैशवेऽपि हि । मधुरोदारशब्देन, जगौ तत्पिराविदम्
 धन्योऽयं पुण्यवानेष, सुलब्धं चास्य जन्म भोः ! । येनालम्भि परिव्रज्या, सर्वदुःखविमोक्षणी
 ततश्च विजयो भूपः, श्रिया देव्या समन्वितः । विवेश नगरीं वीरं, प्रणम्य सपरिच्छदः

॥ १४६ ॥
 ॥ १४७ ॥
 ॥ १४८ ॥
 ॥ १४९ ॥
 ॥ १५० ॥
 ॥ १५१ ॥
 ॥ १५२ ॥
 ॥ १५३ ॥
 ॥ १५४ ॥
 ॥ १५५ ॥
 ॥ १५६ ॥
 ॥ १५७ ॥
 ॥ १५८ ॥
 ॥ १५९ ॥

अतिमुक्तक

॥ ८ ॥

विजहारार्हता सार्द्धं,—मतिमुक्तमुनिर्भुवम् । कुर्वताऽस्तं तमोराशि,—मादित्येन बुधो यथा
 विहरति क्षितिमण्डलमर्हति, द्युतिजितभ्रमराऽञ्जनसन्ततिः ।
 सलिलभृत्समयोऽवततार स, व्रतिगणा विहरन्ति न यत्र च
 निववृते पथिकैर्विदिशो दिशो, हृदि धृतप्रमदैः स(स्व)गृहं प्रति ।
 प्रचलितैर्विदधे च गृहे स्थिति,—धवलपक्ष्मगैरिव मानसे
 विकमलोत्करमुत्थितकन्दलं, प्रचुरपङ्कपरिस्खलितप्रजम् ।
 बहुजलावलि यत्र महीतलं, कदवनीपतिराज्यमिवाभवत्
 नभसि यत्र जलं प्रविमुञ्चती, विदधती दृढमूर्जितगर्जितम् ।
 जलधरावलिरञ्जनसन्निभा, समददन्ति ततेर्दधते श्रियम्
 वृष्टिं विधायोपरतेऽम्बुवाहे, जलप्रवाहेषु वहत्सु सत्सु ।
 बहिर्भुवं स स्थविरैः समेतो, यथा मतङ्गैः करिराजपोतः
 रजोहरणमात्मीयं, पतद्ग्रहमपि स्वकम् । कक्षामध्ये विनिक्षिप्या,—तिमुक्तकमुनिर्ययौ
 गच्छंश्च मार्गे प्रविलोक्य देशे, वहन्तमेकत्र जलप्रवाहम् ।
 बाल्यानुभावेन स चञ्चलत्वा,—न्मृदं समादाय बबन्ध पालिम्

॥ १६० ॥

॥ १६१ ॥

॥ १६२ ॥

॥ १६३ ॥

॥ १६४ ॥

॥ १६५ ॥

॥ १६६ ॥ युग्मम् ॥

॥ १६७ ॥

चरित्रम् ॥

॥ ८ ॥

क्षिप्त्वा ततस्तत्र पतद्ग्रहं स्व, -मियं तरिमेंऽस्मि च कर्णधारः ।

इति ब्रुवंस्तं प्रणुदस्त यष्ट्या, स्वैरं समं क्रीडतु कौतुकेन

॥ १६८ ॥

दृष्ट्वा ततोऽसौ स्थविरैर्निषिद्धो, विनीतभावाच्च ततो निषिद्धः ।

एवंविधाः स्युर्भुवने कुलीना, विशेषतो राजसुताः प्रकृत्या

॥ १६९ ॥

पादमूले जिनेन्द्रस्य, समेत्य स्थविरास्ततः । निबद्धाञ्जलयो नम्र, -मूर्ध्ना इदमूचिरे

॥ १७० ॥

योऽयं भगवतां शिष्यः, क्रीडत्येवं बहिर्भुवि । कृत्वा कर्मक्षयं मोक्षं, गन्ताऽसौ कतिभिर्भवैः ?

॥ १७१ ॥

अथ श्रीमान्महावीरः, सुधामधुरया गिरा । स्थविरान् प्रत्युवाचैवं, हे आर्याः ! स्वहितैषिणः !

॥ १७२ ॥

विनीतविनयोऽस्माकं, विनेयो लघुरप्यसौ । प्रकृत्या भद्रकश्चैषो, -ऽतिमुक्तकमहामुनिः

॥ १७३ ॥

महात्माऽयं महाभागो, महासच्चशिरोमणिः । संसारसागरं तीर्त्वा, भवेऽस्मिन्नेव सेत्स्यति

॥ १७४ ॥

कर्तुं नैवोचिता निन्दा, -ऽवहेला गर्हणाऽपि वा । युष्माकं च निरीहाणा, -मस्य साधोरतः परम्

॥ १७५ ॥

संगृहीतादरेणामुं, मुनिं मुनिगुणोत्तरम् । विनयं कुरुतामुष्य, वैयावृत्त्यं च यत्नतः

॥ १७६ ॥

ततस्ते स्थविरास्तस्य, विदधुर्विनयादिकम् । साक्षात्तीर्थकृतां वाक्ये, कस्य न स्यादिहादरः ?

॥ १७७ ॥

वृद्धास्तं पाठयामासु, -रादराद्विनयान्वितम् । विनीतविनये शिष्ये, किं किं कुर्युर्न स्वरयः ?

॥ १७८ ॥

बालोऽप्यथ तथा यत्ना, -दधीते स्म स धीरधीः । यथा बभूव स स्वल्प, -कालेनैकादशाङ्गवित्

॥ १७९ ॥

अतिमुक्तक

॥ ९ ॥

अथानन्यसुखस्तिष्ठन्, पुरतो निश्चलासनः । प्राञ्जलिर्वदनद्वारे, दधानो मुखवस्त्रिकाम् ॥ १८० ॥
 मुक्तो निद्राप्रमादेन, विकथाभिर्विवर्जितः । आनन्दं जनयन्नुच्चै, -गुरुणां गुणशालिनाम् ॥ १८१ ॥
 स्थविरेभ्यः स्थिरप्रज्ञो, बहुमानपुरस्सरम् । शुश्रावासौ श्रुतस्यार्थ, -मतिमुक्तमुनिर्मुदा ॥ १८२ ॥ त्रिभिर्विशेषकम् ॥
 तथा तेऽप्याऽऽगमस्यार्थ, -मेतस्मै व्याचक्षिरे । बुबुधे सोऽप्यनायासा, -दतिघृक्षमतं यथा ॥ १८३ ॥
 किं भूयसा स गीतार्थः, सर्वत्र कुशलोऽभवत् । साधुक्रियाकलापेषु, दिनैः कतिपयैरपि ॥ १८४ ॥
 सुभद्रशालनन्दनः, समुन्नतिप्रकर्षवान् । स्थिरः सुवर्णरत्नभू, -सुपर्व्वतोर्व्वतो यथा ॥ १८५ ॥
 समुद्रसंहते स्तनं, बृहत्तरसुवृत्तवान्, अलब्धमध्यतान्वितो, यथान्त्यनिम्नगापतिः ॥ १८६ ॥
 सितांशुकः प्रमोदकः, समस्तलोकचक्षुषाम् । यथैव पूर्णिमाहिमद्युतिर्महोभिरन्वितः ॥ १८७ ॥
 मदोद्धतानपि क्षितौ, परप्रवादि कुञ्जरान् । प्रणाशयन् विदूरतो, यथैव गन्धसिन्धुरः ॥ १८८ ॥
 स्खलद्गतिर्न कुत्रचि, -न्महाबलाङ्गसंस्थितिः । सदामिषप्रयोषक, -द्यथा कुरङ्गशात्रवः ॥ १८९ ॥
 तमस्ततिं विलुण्टयन्, विलूनजाड्यसन्ततिः । विराजितः सुतेजसा, क्षमारसं प्रपोषयन् ॥ १९० ॥
 स्वपादसङ्गमेन सो, -ऽतिमुक्तकाभिधो मुनिः । पुपाव भूमिमण्डलं, प्रभाकरो यथाऽखिलम् ॥ १९१ ॥
 सप्तभिः प्रमाणीच्छन्दोभिः कुलकम् ॥
 क्रोधोदामज्वलज्वाला, -नलं प्रज्ञमयज्जयम् । लसत्प्रज्ञमपीयूष, -वारिपूरेण सर्व्वतः ॥ १९२ ॥

चरित्रम् ॥

॥ ९ ॥

अत्युत्पन्नमतिस्तब्ध, -मतिमानमहीधरम् । मार्दवाशनिपातेन, चूर्णयन् कणशोऽनिशम् ॥ १९३ ॥
 अतिवक्रामतिकूरां, मायाव्यालावलीं हठात् । सदाज्ज्वलमहामन्त्रैः, स्तम्भयन्नेष सन्ननि ॥ १९४ ॥
 व्याप्नुवन्तं विश्वविश्व, -मगाधं लोभसागरम् । सन्तोषसेतुबन्धेन, सर्वथैव नियन्त्रयन् ॥ १९५ ॥
 सम्यक्समितिभिर्गुक्तो, गुप्तित्रयपवित्रितः । ज्ञान-दर्शन-चारित्र-रत्नत्रयविभूषितः ॥ १९६ ॥
 तप्यते स्म तपस्तीव्रं, गुर्वनुज्ञापुरस्सरम् । भेदैः षष्ठादिभिर्भिन्न, -मनगारोऽतिमुक्तकः ॥ १९७ ॥ षड्भिः कुलकम् ॥
 मुनिर्विजयनन्दनः सगुणरत्नसंवत्सरं, तपोऽतिशयदुष्करं तदिह कर्तुमारब्धवान् । ॥ १९८ ॥
 अनावृतशरीरकैर्निशि निबद्धवीरासनैः, -र्यदुत्कु(त्क)टिकसंस्थितै रविमुखैर्दिवा तप्यते ॥ १९९ ॥
 आद्यमासे चतुर्थेन, तपोऽदस्तप्यतेऽमुना । द्वितीये षष्ठषष्ठेन(षष्ठभक्तेन), तृतीये चाष्टमेन तु ॥ २०० ॥
 उत्कु(त्क)टिकासनस्थेन, दिवा सूर्यावलोकनाद् । रात्रौ वीरासनस्थेना, -ऽव्यावृतेन समाधिना ॥ २०१ ॥
 एकैकस्योपवासस्य, मासे मासे प्रवर्द्धनात् । यावत्षोडशभिर्मासैः, -रुपवासैरपूर्यत ॥ २०२ ॥
 निर्मासरक्तस्तपसाऽमुनैवं, वाचंयमोऽसावतिमुक्तकारुण्यः । ॥ २०३ ॥
 जज्ञे नितान्तं धमनीनिबद्ध, -चर्मास्थिशेषोज्ज्वलदेहयष्टिः ॥ २०४ ॥
 यावन्ममाङ्गे बलमस्ति किञ्चि-त्संलेखनां तावदहं करोमि । ॥ २०५ ॥
 इति स्वचित्ते परिभाष्य सद्य, -स्तपः प्रपेदेऽनशनं महात्मा ॥ २०६ ॥

अतिमुक्तक

॥ १० ॥

स पश्चिमं मासकमादधान,—स्तपो मुनिः केवलमाप्य मुक्तिम् ।

तां वीरशिष्यो विजयाङ्गजन्मा, लेभेऽतिमुक्तो मुनिमाननीयः

॥ २०४ ॥

यस्यां न मृत्युर्न जरा न जन्म, न रोग—शोकौ न वियोगशङ्का ।

न क्लेशलेशो न कलिर्न खेदो, न म्लानिभावो न पराभवश्च

॥ २०५ ॥

न दुर्जनानां वचनावकाशो, न द्वेषरागौ न कुटुम्बचिन्ता ।

न चान्तरायो न मृषा न हिंसा, न चारतिर्नैव शरीरपीडा

॥ २०६ ॥

न क्रोध—मानौ न च लोभ—माये, न तृड्—बुभुक्षे न मदो न निद्रा ।

न दैन्य—याश्चे न हसो न निन्दा, नाज्ञान—मिथ्यात्व—मनोभवाश्च

॥ २०७ ॥

न संशयो वस्तुनि नो जडत्वं, न दौर्मनस्यं न दरिद्रता च ।

न राज—चौरादिभयं न तापो, नावर्णवादो न पुनर्निवृत्तिः

॥ २०८ ॥

किन्तु—शुद्धं सम्यक्त्वरत्नं स्फुरदतिविशदं दर्शनज्ञानमग्न्यं,

सर्वाकाशप्रदेशप्रचुरतरमहो यत्र सौख्यं समस्ति ।

वीर्यं वीर्यातिरायक्षयजनितमिदं विद्यते वाऽप्यनन्तम्,

जीवस्याशेषकर्मप्रचयपरिचितिप्रोज्झितस्यामलस्य

॥ २०९ ॥

चरित्रम् ॥

॥ १० ॥

स्थानाङ्गपञ्चमसदङ्गमृषिस्तवेभ्यो, दृष्ट्वा जडप्रकृतिनापि मया विदृब्धम् ।

चित्रं चरित्रमिह देवगुरुप्रसादा, - चञ्चन्मतेर्वरमुनेरतिमुक्तकस्य

॥ २१० ॥

श्रीमत्प्रल्हादनपुरवरे पूर्णभद्रो गणिर्द्राक्, शिष्यः श्रीमज्जिनपतिगुरोश्चारु चक्रे चरित्रम् ।

चित्राश्चर्यं विजयतनयस्यातिमुक्तस्य साधो, - द्रव्यष्टार्काब्दे(१२८२) दितिसुतगुरौ कार्तिके पूर्णमास्याम् ॥ २११ ॥

अतिमुक्तक

॥ १० ॥

॥ समाप्तं चेदमतिमुक्तकमुनिचरितम् ॥

चरित्रम् ॥

॥ १० ॥